

# GRANOLLERS

## COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL  
AÑO XXII - NUMERO 571  
14 DE ENERO DE 1962

Editorial

### La realidad

La realidad es dura muchas veces. La realidad, sobre todo, suele estar en completo desacuerdo con aquel ideal de las cosas que nosotros nos formamos. La realidad es todo un complejo de hechos y de situaciones que está ahí, ante nosotros, y no sólo ante nosotros sino que nosotros formamos también un elemento más de ella.

Sucede, a veces, que ante la dureza de la realidad, frente a su incomodidad, preferimos vivir de nuestra visión idealizada de las cosas, de las personas, de las instituciones, de los hechos... Entonces nos creamos una realidad nuestra y en ella vivimos a gusto. Sólo que, en verdad, puede suceder que en vez de vivir soñemos.

La vivencia del cristianismo en nuestra sociedad, en nosotros mismos, suele ser una de estas realidades que, con los adobes de la idealidad y de la evasión de problemas, idealizamos. Convivimos, a veces, con un reducido círculo de personas que exteriormente practican unos ritos; confiamos en las afirmaciones sobre porcentajes de catolicismo; ignoramos corrientes adversas o indiferentes...

La realidad de la cosa nos escapa. Y la realidad puede que no sea tan halagüeña. Pero es la realidad y es, en definitiva, el único punto de partida para cualquier acción de mejoramiento, de profundización auténtica de las vivencias cristianas en todos nosotros, que queramos aprender. Porque para todo ello es necesario, imprescindible, darse golpes contra los salientes duros de la realidad sin deformación ni decoración de apariencias.

### Diàleg amb el lector

## CINEMA

Has observat, amic lector, que per bona part del corrent de la gent les úniques vivències, interessants o no, experimentades durant la setmana són precisament les viscudes en la sala fosca? Són moltes les persones que no llegeixen, que parlen amb poca gent, i encara de coses intrascendents, i que per tant reben totes les notícies o impressions alienes a la seva llar o al seu treball a través del fenomen cinematogràfic. Quina no serà per elles, doncs la importància del que veuen en els dos o tres films setmanals! Imagina si deu ésser important el cinema que en molts països l'han introduït en els programes de batxillerat a fi de que els infants, i més tard els grans, aconseguixin la formació cinematogràfica necessària per a poder judicar i defensar-se dels films amb una mínima seguretat i també disfrutar-ne més plenament.

A casa nostra, sempre una mica desorientats, s'ha editat un bon text de cinema per les escoles (Cara al cine, de H. S. Miguel. Ed. Bruño) però poques són les que el fan servir. La única cosa d'orientació cinematogràfica que s'ha portat a cap és la censura. Hi han dues censures. La que generalment s'anomena oficial, exercida per la Junta Superior d'Orientació Cinematogràfica i la de la Oficina Nacional Qualificadora d'Espectacles. La primera decideix, amb caràcter obligatori quines pel·lícules són aptes per tothom, no aptes per menors, etc... La segona, donada a conèixer per l'Església, es proposa classificar els films segona la seva moralitat, i fer aribar aquest judici als sacerdots i als fidels.

Les qualificacions morals només

tenen validesa per la gent de consciència i perden el seu sentit als ulls de qui no té noció del pecat.

Una consciència cristiana ha de refusar certs espectacles, ja que adormen la seva consciència i perquè la seva entrada a l'espectacle equival a una papereta de votació, ja que afavoreix la producció de films semblants.

Segurament que tu, amic lector, oeixes la Santa Missa cada setmana. També penso que freqüents els sagraments i fins tot que examines sovint el teu comportament des d'un punt cristià. Has examinat alguna vegada, però, a quina classe d'espectadors perteneixes? Ets d'aquells que només tenen en compte la qualitat cinematogràfica del film i no l'importa si és un 1, 2, 3, 3R, o un 4? O bé, al revès l'empasses tranquil·lament un 1 o un 2, per dolent que sigui el film, només perquè la única immoralitat que conté és l'egoïsmo del productor i de l'empresari de cara al guany econòmic? Tal vegada et creus una persona molt formada que només va a veure un 3R i un 4 per poder judicar la categoria del film i de passada poder explicar després que la cinta no te res i que no comprens, tu que ets tan intel·ligent, el perquè del 3R o el 4? Estic segur que no ets daquests i que l'has donat compte de la responsabilitat del productor, distribuïdors, empresaris i espectadors que es diuen catòlics, però que en el fons no són altra cosa que uns inconscients, uns hipòcrites, o bé no tenen cap formació cinematogràfica, de la qual cosa també són en bona part responsables.



# CULTOS

Parroquia de S. Esteban

## Cultos de la Semana

Hoy, DOMINGO II DESPUES DE EPIFANIA, cultos según el horario de los días festivos.

FESTIVIDAD DE SAN ANTONIO ABAD. A las 10'30 Misa Solemne y sermón.

OCTAVARIO POR LA UNION DE LAS IGLESIAS. Empezará el próximo jueves día 18 con los siguientes cultos; por la tarde a las 7'45 Sto. Rosario exposición del Santísimo, preces, Oración por el Concilio Ecuménico y bendición.

## Horario de Cultos

*Domingos y fiestas de precepto:* misas desde las 7 hasta las 13 cada hora (a las 9 parroquial). Por la tarde a las 8 misa vespertina. Confesiones durante las misas. Sto. Rosario a las 7 de la tarde.

*Días laborables:* misas a las 8, 9 y vespertina a las 8'30. Confesiones de 7 a 10 mañana. Comuniones de 7 a 10 cada quince minutos. Sto. Rosario a las 7'45 tarde.

## Colectas y Donativos

Pro Necesidades Parroquia	1.487'20
Pro Reconstrucción Templo:	1.109'40
Pro Reconstrucción Casa Parroquial J. C	1.000

## Catecismo

Hoy domingo a las 4 clase de Catecismo. A las 5 sesión cinematográfica

BULA DE LA STA CRUZADA. Puede adquirirse en el Despacho Parroquial los miércoles, jueves y viernes de 12 a 1.

## Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

HORARIO DE MISAS. Días festivos, a las 8. 10'30 y 1. Días laborables, a las 8 de la mañana.

STO. ROSARIO. Los días festivos, a las 5 de la tarde y los sábados, a las 8 de la tarde.

CATECISMO. Hoy empezarán nuevamente las clases de Catecismo que se interrumpieron por motivo de las fiestas de Navidad. En el barrio «Xarlet» a las 11'30 de la mañana y en la Parroquia, a las 3'30 de la tarde

ACTIVIDADES Reuniones para los jóvenes al salir de la segunda misa los días festivos. Para las jóvenes, los sábados a las 8'45 de la noche. Para las niñas aspirantes los domingos por la mañana y para los niños aspirantes, los viernes a las 7'30 de la tarde

STA. MISIÓN. Anunciamos ya que en el próximo otoño tendrá lugar la Sta Misión en nuestra Parroquia junto con las demás parroquias de la ciudad y comarca cercana. Desde ahora en adelante los fieles procuren ir colaborando y rezando para que este acontecimiento tan grande sea abundantemente aprovechado por todos. De la otra Sta. Misión salió, podemos decir, nuestra parroquia, de la próxima esperamos también con la gracia del Señor un mayor crecimiento espiritual y su solidificación.

# MOVIMIENTO PARROQUIAL

## Bautismos.

Montserrat Vilardaga Campins, Josefa Planas Escué, Catalina Martínez Verdú, Carmen Pratginestós Gulart, M<sup>a</sup> Carmen Molero Cañal, Jorge Oliver Mas, Agustín Verde Parera, María Carmen Matas Bassa.

## Matrimonios.

Juan Pedro Faya Fernández con Eloida García Fernández; Miguel Andujar Berenguel con Emilia Rendondo Manjón; Ramón Vilaró Sala con María Prat Encesa.

## Defunciones

Antonia Fossas Subirá, Valentín Durán Balleascá, Carmen Faustina Martínez Sánchez (todos sacramento); Pedro Alaminos Morallón (accidente).

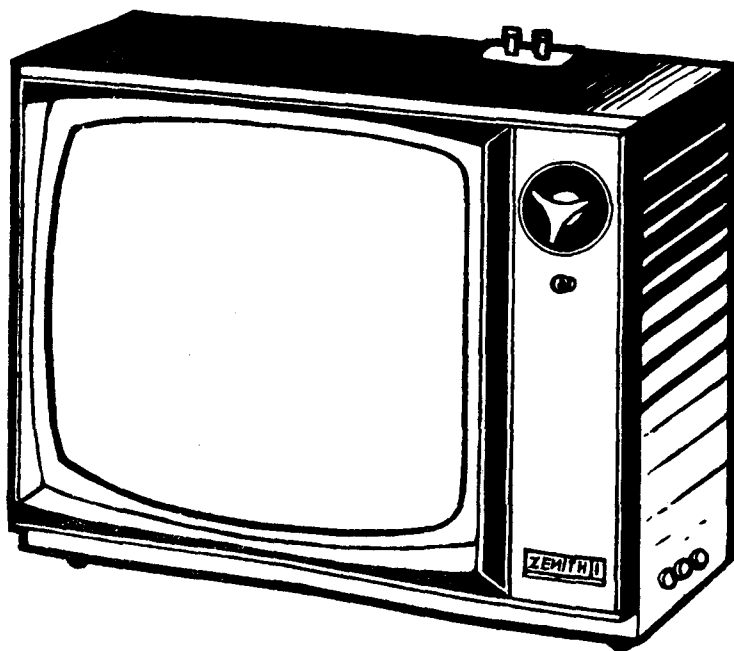
## Proclamas Matrimoniales.

Marcos Ruiz Rodríguez y Mercedes Requena Cruz; Guillermo González Belinchón y M<sup>a</sup> Teresa Gargallo Villamón Magin Pané Valls y Margarita Catot Sans; Emilio Pozo Ferriz y M<sup>a</sup> Dolores Guillén García; Rafael Navarro Martínez y Francisca Company Seheroff; Juan Alvarez García y Matilde Moreno Dueñas; Francisco Serrano Franco y María Llobet Ribó; Vicente Griñón Fornas y M<sup>a</sup> Nieves Valera Giménez.

## Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

### Proclamas Matrimoniales

Guillermo González Belinchón con M<sup>a</sup> Teresa Gargallo Villamón. Rafael Navarro Martínez con Francisca Company Seheroff. Pedro Giménez Soler con Micaela Castellano Torrents.



# ZENITH

## TELEVISION

Para los sibaritas del hogar

### Zenith Ultraplano 26 cm. de fondo

Con filtro antideslumbrante «CINELENS» y antena extensible incorporada al aparato

**Representante:**

**RIERA - Clavé, 16 - GRANOLLERS** Servicio técnico permanente

## La veu de les noies

### Volem posar en pràctica la Setmana.

La Setmana de Joventut que tractà entorn les diversions, ens va donar un gran pila de conceptes i idees que m'atraviraria a dir, fou de una manera condensada, freda i massa teòrica, segurament que no podia ésser d'altre manera, però ens adonem ara més que mai des del dia de Reis (gran regal de las tres Majestats) com podia ésser una de las maneres de divertir-nos.

Lo que vam fer no te massa importància dons no es pot considerar com a model, però si que ho citarem com a mostra.

Varem començar amb una reflexió per grups sobre la Setmana de Joventut, lo que ens va obligar a recordar-la i repasar-la. Després un senzill berenar, varem escoltar uns discs i cantar unes cançons, també entre tots es va efectuar un concurs de preguntes que va ésser seguit en molt d'interés i molta animació.

En resum, que varem sortir amb la sensació de haver-nos divertit de veritat i sense haber trobat a faltar cap espectacle ni diversió de la ciutat.

Després d'aquesta experiència s'impossa d'una manera indiscutible el que es continui aquesta Setmana «aplicada» a la realitat.

Ho volem per nosaltres i també perquè ho descobreixi la Joventut de Granollers.

Volem qu'es continui la Setmana de Joventut.

Que es converteixi en una Campaña que duri fins la Setmana del l'any que bé, a base de altres festes, conferències, cercles d'estudis o... el que sigui, sobre les diversions.

Conchita

# DERBI

65 c. c.

**iRápido y estable!**

Alfonso VI, 61 - GRANOLLERS - Tl. 800

## Espiritualitat

# LLUM

Nadal, Pasqua, Epifania, són festes de la llum. El Déu invisible es fa veure en el seu fill encarnat. Aquest és el sentit del prefaci de la Missa de Nadal. El prefaci d'Epifania hi posa una altre idea, que ens orienta cap a la Pasqua: aquesta llum no ha vingut únicament a aclarir, sinò també a salvar-nos.

La Llum es va manifestar a Betlem i es manifesta cada dia i vol continuar manifestant se per cada un de nosaltres.

«Vosaltres sou la llum». Aquestes són les paraules que va dir Jesús a tots els apòstols, a tots els que el volien seguir. Lu continua dient:

Tots els cristians sou llum. I la llum que és clara, formosa, pura, mai té por d'anar a la foscor, trista, negra: per això és. Fora ridícul protegir-la i posar-la en una caixa. Al inrevés, es posa en el canelobra, perquè ilumini a tots els que són a casa.

En consecucència es necessari que els cristians obrin cap a fora els lluminosos finestrals de les seves ànimes, perquè la seva claror arrossegui cap a ella a tots els qui són en les tenebres.

«Vosaltres sou la sal de la terra». Altres paraules que també va dir Jesús. La sal és bona si es posa en els aliments. So-la no es bó de pendre. I si la sal es fa malvé, ja no serveix de res. S'ha de llençar. I aleshores amb què se li retornarà el gust?

En la nostra pregària dediquem-hi uns moments a mirars; anem complint aquestes dites del nostre Salvador. Si els nostres punts de vista de les coses són llum i sal, si els llocs on anem són tenebres i foscó per aclarir o són caixes tancades, són cines, són espectacles en no és el lloc d'estar, perquè s'apagaria o es faria malvé o potser passaria allò de la poma, que tot hi essent bona és torna dolenta o al veure les demás pomes, que n'hi ha una de bona enmig d'elles es creuen que també elles són bones.

La llum ha d'ésser sempre llum i la sal sempre sal, sinò volen que en un moment donat s'els necessiti i no es trobin perquè han deixat d'ésser-ho.

Mn. M. Filella

## L'actualitat té un nom: Allaus i terratrèmols

Eren descendents d'una raça antiquíssima Vivien gairebé al marge del món actual. lluny de les ciutats populoses, no incorporats a la gran industria, absents de les lluites ideològiques, econòmiques, socials i polítiques del nostre temps.

La grandesa de les muntanyes i la duresa de llurs condicions de vida els donava la mida de la feblesa humana, i en la mirada dels homes no es reflexava l'alegria ni hi espurnejava la il·lusió. Tal vegada pressentien ja aquest allau de roques i de neu que els ha aixafat, amb llurs esposes i fills, als peus de l'Huascaràn.

Aquest allau a la muntanya peruana, com els terratrèmols que han obligat a tants d'habitants de la costa d'Àlmatà a deixar llurs cases ensorrades, com les mateixes inundacions de la nostra Sevilla, ens obliguen a apartar la mirada de les disputes dels homes i elevar-la al cel.

Acompanyem en aquestes hores de dolor i de mort a aquests homes i pobles de la vella Europa i de la vella Amèrica, que no vivien pas ben peixats en la riquesa i en la gaubança, i que no eren pas dels poderosos de la terra

L'espectacle de la seva desgràcia ens esborrona i ens atueix. I en pensar en la nostra vida de cada dia ens adonem que ens desorganitza el món que ens havíem anat fent a mida, amb xifres de producció, nivells de vida i índexs de riquesa.

Heus ací uns homes concrets i uns pobles concrets víctimes de l'allau i del terratrèmol. Heus ací l'innocent condemnat a morir, a deixar la seva casa, a fugir del seu poble..

Massa sovint oblidem el dolor dels innocents, i quan fets com els d'ara ens posen aquest dolor davant dels ulls, en les formes més punyents, la visió ens aclapara o bé ens indigna, quan allò que cal és compartir-lo. Completo en la meua carn el que manca a les sofrències de Crist, deia Sant Pau parlant dels seus sofriments. Altrament, el dolor dels innocents no tindria sentit



**Del 18 al 25  
de Gener**

# Una crida mé

**COSES DE CASA NOSTRA**

## Quan un protestant comença a ésser un germà

Fa ja uns quants anys, a casa nostra, a Granollers, hi hagué un acte violent contra la capella protestant. Es que, aleshores, per a molts, un protestant era un ésser al qual callia negar el pa i la sal, una cosa així com un portador de la pesta, i que havia de ser, el sistema era igual, bandejat definitivament.

Ara, en el progrés evident cap a un retrobament que té la base en la seva i nostra fidelitat a un mateix Crist, veiem aquell fet llunyà, però que ens puny tanmateix que sentim com a una flaqueza nostra, com a un de tants elements negatius, vivents en nosaltres, catòlics, que també ajudàvem al manteniment d'una separació radical, d'una incomunicació absoluta. I de fets com aquell, i de pensaments com els que originaren fets o postures mentals anàlogues, nosaltres, ara, en demanem perdó a Déu.

I encara que el fet segueixi clavat com espina de dolor, sentim un escalf d'alegria perquè, de mica en mica, també nosaltres, a casa nostra, sense deixar de veure i de pesar bé les diferències fondes que ens separen, hem anat adoptant la posició correcta, la que, sobretot Joan XXIII, ens ha anat arribant i hem anat assimilant. Parlar de germans separats, però germans malgrat tot, quan fem al·lusió a cristians no catòlics, és molt més, ha de ser molt més que un joc o un canvi de paraules. Aleshores veiem que també en la nostra petita comunitat ciutadana, podem arribar a assolir una convivència en la caritat amb aquells que, creients també en el Crist Fill de Déu, en el Crist Redemptor, no són catòlics. I aquell fet de fa molts anys, que ara sentim que ens deshonorava, el veiem lluny perquè un camí ha estat recorregut. Un camí que està a to amb el ritme que l'Església dels nostres dies ens assenyalava. Un camí que haurà de menar definitivament a la unió que Déu vol, però també com Ell i quan Ell vulgui. Nosaltres, mentrestant, ens unirem en pregària, en caritat i ajudarem a fer més plans els camins del Senyor.

**J. Verde**

Aquest any és, per als cristians, per a tots els cristians, un any obert a grans esperances. Es l'any en el qual començarà les seves immenses tasques el Concili Vaticà II. I entre les grans esperances del Concili no hi ha cap mena de dubte que tot allò que podrà ésser un camí més assentat, un fonament més ferm cap a la unió dels cristians hi ocupa un lloc de primera línia. Es que, de mica en mica, tots els cristians hem anat prenent consciència més clara de l'escàndol de la divisió, de la ineficàcia, fins i tot, de l'espectacle d'uns homes que es diuen deixebles del mateix Crist però que, entre ells, viuen en permanent divisió des de fa segles.

Com que el Concili és, en realitat, una mobilització total de l'Església, el Concili és cosa ben nostra. Cosa de cada u de nosaltres. Amb aquest esperit conciliador ens troba enguany la setmana de pregàries per a la unió dels cristians. Dins d'aquesta perspectiva i en aquest clima, aquestes dues planes del nostre setmanari volen venir a oferir notícies i notes per a la reflexió, per tal que tots entrem en aquests dies, del 18 al 25 de gener, amb un autèntic esperit ecumènic i amb clara responsabilitat de la nostra participació en aquestes immenses, en les quals tenim el dret i el deure de pendre-hi la nostra part, petita potser, però insubstituïble.

## 1961: tres grans assemblees de cristians no catòlics

Un gran any el 1961. Per al món cristià, ultra l'anunci d'iniciació del Concili per al 1962, han succeït fets importants en el camp no catòlic. Ara, aquí, només volem donar nota de tres fites ocorregudes al llarg de l'any.

### Berlín

El «Kirchentag» celebrat del 19 al 23 de juliol, fou la desena jornada evangèlica alemanya. El seu lema —«Jo soc amb vosaltres»— donà a aquesta assemblea un to d'alegria, malgrat les dificultats (havia de celebrar-se al Berlín oriental i hagué de fer-se a l'occidental), de caritat i d'unió. Bíblia, home-família, política, economia i societat, jueus i cristians, ecumenisme, foren els temes dels sis grups de treball que es constituïren. El President, Dr. Reinold, digué en la clausura: «En endavant no diguem més: «el Senyor amb nosaltres» rutinàriament... Ben poc hem pensat en Déu i menys lloc li hem donat en la nostra vida...» i exhortà a tots a sentir-se responsables de fets passats, de la derrota de fa 15 anys, de la persecució dels jueus perquè aquestes coses foren el resultat d'un ateisme pràctic.

### Rhodes

L'assemblea pan-ortodoxa hi fou cele-

brada del 24 de setembre al 1er. d'octubre. Els ortodoxes sumen, a l'hora present, un total de 129 milions de catòlics escampats, principalment, per l'Europa oriental i l'orient mig.

Després, també, de no poques dificultats, els representants principals de les esglésies ortodoxes es reuniren a Rhodes, també sota el mateix clima i signe d'unitat, de pau, d'amor i d'esperit i amb consciència plena de llur responsabilitat davant un món dividit i materialitzat.

### Nova Dehli

A la Índia, del 19 de novembre al 6 de desembre es desenrotllaren les sessions del Consell Ecumènic de les Esglésies que, a excepció de la catòlica, agrupa actualment —encara que no pas amb unitat fonamental, però sí d'esperit i de treball— la major part de les altres confessions cristianes. Fet important d'aquest Congrés fou la presència, per primera vegada, de cinc observadors catòlics, enviats oficialment per Roma en resposta a la invitació que el Consell havia fet. També cal assenyalar que un pas endavant fou fet pel Consell en quant s'acceptà el dogme trinitari com element comú a totes les comunitats o confessions que hi assistien.

# Porta a la unió dels cristians

UNA BONA NOTICIA

## EDICIO

Dóna gust escriure si pots donar una bona notícia.

Escric pensant en els cristians de Granollers, catòlics i no catòlics, i també en els que queden al marge de la fe, escandalitzants de l'espectacle que oferim els cristians amb les nostres divisions.

La meva notícia us portarà alegria i esperança. A tots vosaltres homes de bona voluntat, que estimeu l'Església de Jesucrist, que sofriu amb gran dolor l'estigma de la separació, que us reuneix a l'entorn de la Santa Bíblia per rebre la Paraula de Déu, que mireu de ser dòcils a l'acció de l'Esperit Sant, que celebren l'Eucaristia, que feu vostra la pregària sacerdotal de Crist, que reseu conscients l'oració del Pare-Nostre, que viviu en la plenitud del goig la vostra vocació cristiana.

La gran notícia ens la porta un petit volum de butxaca, 9x15, de 112 pàgines, una edició popular de l'Evangeli de Sant Lluç.

Començo dient que es tracta d'una edició autoritzada (vegeu: Dret Canònic, c.

1385 i 1391) pel Cardenal Gerlier, Arquebisbe de Lyon. I tot i que no hi consta expressament, em consta que han donat el seu vist i plau el Secretariat per a la Unió dels Cristians, que presideix el Cardenal Bea, i la Congregació del Sant Ofici presidida pel Cardenal Ottaviani, alhora també president de la Comissió Teològica pel Concili.

N'és censor el P. Michalon, consultor del Secretariat per a la Unió dels cristians, en vistes al Concili Vaticà II, successor de l'abbé Couturier, i apòstol de la Setmana de Pregària Universal per la Unitat dels Cristians i Director del Centre «Unité Chrétienne» de Lyon.

Aquesta publicació de l'Evangeli de S. Lluç, evangeli de la Mare de Déu i de la Salvació universal, també anomenat evangeli de Sant Pau, és ecumènica.

Traduim al peu de la lletra les paraules que la presenten:

«En una recerca comú d'allò que els uneix, cristians de confessions diferents, catòlics i protestants, han pres l'iniciativa de fer aquesta edició, amb la col·labora-



ció de teòlegs d'ambdós cultes.»

«Aquest llibre dóna testimoni de llur dedicació a la Paraula de Déu, i de llur desig fervent del retorn a la unitat dels cristians, volguda pel Senyor Jesús.»

I aquests mateixos cristians de confessions diferents, han publicat en el mateix esperit, i també amb l'autorització de l'Arquebisbe de Lyon, un llibre de pregàries i cants, per a reunions mixtes de catòlics i protestants, sota el títol «Units en la pregària».

Que és una bona notícia i que és molt esperançador, no cal dubtar-ho gens.

Aquesta edició del text de Sant Lluç s'ha convertit en la Paraula de Déu que ens manté desperta la consciència al dolor de la separació davant l'expressa vocació de Crist a la Unitat.

Ometem els comentaris i ens ocupem a donar-ne gràcies a Déu.

Josep Cardús, Ecònom de Marata

UN LLIBRET

## «Joan XXIII i la unitat cristiana»

Criterion, publicació de la qual ja hem fet esment en aquestes pàgines en anteriors ocasions, dedica el seu número 9 al tema que encapçala aquestes ratlles.

Després d'unes «lletres de pròleg», enviades pel Cardenal Bea, president del Secretariat del Concili per a la Unió dels Cristians (i que es publica en italià, i amb el text castellà al peu, amb traducció enviada pel mateix Cardenal Bea) segueix una nota introductòria per tal de situar el lector enfront dels problemes que presenta la unitat.

El llibret, aleshores, conté tres parts: «L'Oració per la Unitat», «El Moviment Ecumènic» i «La Unitat i els Ortodoxes», amb un total de quinze articles signats pel Bisbe de Solsona, l'Abat de Montserrat, el P. Michalon, el P. Lyonnel, J. Sarri, J. L. Urruela, el Nunci de S. S. a Espanya, el Bisbe de Segorb, O. Karrer, J. Desumbila i V. M. Janeres.

Encara que sense excessiva unitat en el contingut total, el llibret és un bon instrument per a connectar amb l'actual moviment ecumènic, vist des d'angles diferents.



# Té la paraula el lector

Sr. Director de «Granollers, Comunitat Cristiana». Molt Sr. meu:

Li agrairé la publicació d'aquestes ratlles en el seu setmanari. Encara que no m'hi va ni m'hi ve, vull contestar l'article del senyor M. C. «Pressupost», publicat en el número extraordinari de Nadal.

Senyor M. C.: No tinc, en absolut, cap dada, sobre la gestió que porta a cap el nostre Ajuntament; no sé si ho fa bé o malament... Però allò que em sembla clar és que les estadístiques que vostè aporta diuen molt poques coses o sigui que, al meu entendre, no són tan eloqüents com diu vostè. Perquè, suposo, que la quantitat que correspon per habitant deu anar estretament relacionada amb les circumstàncies concurrents en cada ciutat, inque uds de tots els ordres, millors, serveis, etc. Es per això, senyor M. C., que el seu article m'ha semblat molt incomplet i escrit molt a la lleugera, i, fins i tot, perdoni'm, potser és defecte de la meua sensibilitat, m'atreviria a dir escrit amb no massa bona fe. Una cosa és la crítica sana, transparent, amb ganes de contribuir a arranjar alguna cosa... i l'altra és fer malabarismes amb insinuacions més o menys malintencionades que, a res pràctic conduïxen com no sigui posar de manifest el malhumor de les persones que usen d'aquests procediments.

Esforcís a veure en les clares fonts de la bondat i de l'alegria, senyor M. C., i, ja menys per Nadal, deixi's de reforçaments i d'aspreses.

El saluda cordialment

Jaume Llacuna

En la precedent carta, hi ha, en primer lloc dues afirmacions que no veiem massa clares. Una és la de «encara que no m'hi vani ni m'hi ve»; i l'altra és la de «notinc en absolut cap dada sobre la gestió que porta a cap el nostre Ajuntament; no sé si ho fa bé o malament...». Creiem que el Sr. Llacuna, tant pel càrrec que exerceix, com per la seva cultura, no pot fer afirmacions semblants. Les coses municipals afecten tots els ciutadans. Per tant, tots tenim el dret, i fins l'obligació, de preocupar nos en i de no voler desentendre'n-en. No creiem, doncs, que sigui cap delictes parlar-ne. Una de les missions de la premsa és precisament facilitar (del tema que sigui) una informació clara i alhora formativa, perquè la gent pugui opinar conscientment amb més element de judici.

Doncs bé: el nostre propòsit no fou altre que el de fer un estat comparatiu entre les xifres globals dels Pressupostos de les poblacions que són cap de partit judicial de la nostra província, basant nos en ues dades concretes que no admeten discussió perquè reflecteixen la veritat.

Si el Sr. Llacuna ha volgut veure hi mala fe nosaltres no hi tenim cap culpa. Naturalment una de les conclusions o conseqüències que se'n pot deduir és que el nostre Pressupost municipal és potser un xic elevat. I això no son malabarismes ni insinuacions malintencionades. Ens ho ve a confirmar plenament l'article que va aparèixer precisament a l'extraordinari de Nadal del setmanari local «Vallès», dins la rúbrica

## PULSO DE LA CIUDAD

### Visita a Mn. Campo

Tal como anunciamos en nuestro número anterior, un nutrido grupo de granollerenses se trasladó el pasado domingo, día 7, por la mañana, al Seminario Menor de la Conrería para visitar a Mn. Campo y hacerle entrega de tres volúmenes encuadernados que contenían los números de «Acción Católica» y «Granollers, Comunidad Cristiana» correspondientes a los cinco años durante los cuales Mn. Campo fue párroco de Granollers. Ofreció el obsequio el Sr. Verde y respondió Mn. Campo con frases de agradecimiento y recuerdo cariñoso para la ciudad donde ejerció su ministerio pastoral. Los participantes en el acto visitaron el Seminario Menor y seguidamente se trasladaron a la Cartuja de Montalegre.

### El cielo navideño.

Transcurrida la festividad inefable de los Reyes que poco a poco va siendo discutida con más fuerza en su aspecto infantil, se ha cerrado prácticamente el ciclo que puede denominarse navideño y que empezó en la nochebuena con

«¿Vd lo sabía?», que signa «Don Tal».

Diu aquest articulista que el nostre Ajuntament ha obtingut, en deu anys, la quantitat de 4 207 658 41 pessetes de superàvit en fer les liquidacions dels Pressupostos corresponents als anys 1951 al 1960; o sigui, un promig de 420.765 84 pts. anyals. (L'any 1958, amb un pressupost de 8 086.256 01 pts., el superàvit fou exactament de 1.116 979 87 pts.)

La fal lera de liquidar amb superàvit és molt estesa. Hi ha molts Ajuntaments que la tenen per norma. I és que cerç Alcaldes i Consellers (i fins i tot, Secretaris i Interventors) confonen sovintment, i potser amb la millor bona fe, l'administració municipal amb una empresa privada. Un negoci, com ja es pot comprendre, busca uns beneficis. Conseqüentment doncs, diuen ells, un Ajuntament ha d'obtenir un superàvit.

I això és un greu error. I que consti que no ho diem nosaltres. Perquè no se'ns torni a titllar de lleugers i de malhumorats, aclarirem al Sr. Llacuna que els nostres millors economistes, i entre ells el Sr. Saura Pacheco, ex-cap del servei Nacional d'Inspecció i Assessorament de les Corporacions Locals, vénen afirmant continuament, en els seus llibres, que les liquidacions de pressupostos amb superàvits reiterats i successius, poden demostrar sovint que l'Entitat pública ha tractat d'exigir un inútil esforç als contribuents o bé que no s'ha dut a terme el programa previst en el moment de la confecció de l'oportú Pressupost.

Finalment, nusaltres procurem durant tot l'any, i no solament per Nadal, ser uns homes de bona voluntat. Si alguna vegada, però, no reeixim del tot, pot ben creure el Sr. Llacuna que som els primers en lamentar-ho.

I prou. En quant a les al·lusions de caràcter massa personal, val més ni parlar-ne.

M. C.

la sempre emocionante «Missa del Gall». En las mesas granollerenses se han hecho desaparecer cantidades muy importantes de turrón, adecuadamente acompañado de las apetitosas aves de corral de consuetud y rociadas por el detonante vino de San Sadurn de Noya, aunque no todo procede de esta simpática villa del Panadés e incluso lo haya oriundo de nuestro mismo Vallés, pero que para el caso es igual. Durante estos días ha flotado como siempre por el aire un ambiente fresco de alegría, aparte del fresco climatológico, que por otra parte del de hogar no nos podemos quejar. Se han estrenado vestidos y nos hemos ofrecido mutuamente regalos, ya que en nuestro país somos muy tradicionales y nos atenemos al adagio que dice que «per Nadal qui res no estrena res no val». En el escenario del Centro Católico, un grupo de hombres de buena voluntad, de esto damos fe porque nos consta, han querido contribuir una vez más a conservar la tradición de representar «Els Pastorets».

### Retiro extraordinario

Hoy domingo, 14 de Enero, a las 9'30 de la mañana tendrá lugar un retiro extraordinario, en la Capilla del Hospital-Asilo para hombres y jóvenes y en la Capilla de las Hnas, Carmelitas para señoras y señoritas, como preparación de la Santa Misión, que tendrá lugar este año en nuestra comarca.

### Nuevo altar Mayor en Palou.

En el vecino distrito de Palou, el pasado domingo día 7, festividad de San Julián, tuvo lugar la consagración del nuevo altar mayor del templo parroquial. Ha sido obra del arquitecto Francisco A. de Riva el cual ha sabido resolver con acierto el inconveniente existente de no desmerecer el conjunto actual antiguo, por reformas modernas.

### Concurso de pesebres

El Jurado clasificador del concurso catequístico de pesebres ha dado el siguiente fallo:

1.º PREMIO: Carmela Teixidó, del Centro del Sgdo. Corazón.

2.º PREMIO: Joaquín y Mariano Riera, de Santa Eulalia.

3.º PREMIO: Hermanos Viñallonga, de San Esteban.

PREMIOS POR CENTROS.

Sta. Eulalia. M.ª Teresa Sagalés

Sta. Joaquina Vedruna. Miguel Molins Fullen.

Nta. Sra. de Montserrat. Adolfo Battallé Mundet.

Sgdo. Corazón. José Jaén.

S. Esteban. José Porredón.

Jesús Obrero. Francisco Guillamón.

El reparto de los premios se efectuará hoy domingo día 14 en el local Catequístico de nuestra parroquia, en el transcurso del festival de Reyes, en el que se pondrá en escena «EL RABADA A BETLEM y el «pequeño y el gigante».

## Balonmano

El domingo día 7 empezó en nuestra ciudad la Liga Nacional de Balonmano en su 1ª fase enfrentándose el equipo local al «Artileño» de Sabadell. El resultado de 23-3 da una diferencia demasiado notable para poder gozar de un bello espectáculo deportivo. Poca da de sí este encuentro para la crónica, ya que junto a la firmeza defensiva local, apoyada por alguna que otra brusquedad innecesaria, hizo al conjunto forastero incapaz de presentar batalla en ningún terreno.

El Granollers, con este resultado, se afirma como favorito indiscutible ya que no es de esperar que ni al S. Fernando de Zaragoza, ni al Girona pueden resultar obstáculos insalvables para el Granollers.

En vistas de la concentración del equipo Nacional, precisamente en nuestra ciudad y para dejar fechas libres, ayer sábado jugó el Granollers contra el S. Fernando en el Pabellón Municipal Deportivo y hoy domingo por la mañana en Girona contra el titular de aquella capital, o sea que hoy domingo es de esperar queden bien delimitadas las posiciones.

## Baloncesto

Más que destacar la victoria del Granollers en la pista del Caja de Ahorros por 51-63, encuentro sumamente disputado ya que se llegó al descanso con empate a 27 y no se decidió hasta los minutos finales, interesa remarcar el encuentro que esta mañana juega el Granollers en Campo propio, el equipo se enfrenta al P. San Fernando líder actual y el Granollers es el segundo clasificado a un punto de diferencia, y con siete puntos de «average» de desventaja, o sea que, ganando los locales por más de estos exiguos siete puntos, que en baloncesto la diferencia no es notable, el equipo local se situaría líder de grupo. No es de extrañar pues que este encuentro sea esperado por todos con verdadera expectación. No obstante si el resultado es adverso y el Granollers sigue en segunda posición, no por ello hay que enojarse y darlo todo por perdido, ya que los dos primeros clasificados tienen derecho a luchar para el ascenso, o sea que para hoy se podrá ver emoción, buen juego, y es de esperar que el ideal deportivo impere entre los contendientes y, cómo no, también entre el público. Cada cual que anime al suyo y que gane el que haga más méritos, y... mejor sean los de casa.

## Fútbol

Muy complacido salió el público del terreno, local donde se enfrentó al Granollers, el Fabra Coats, y terminó con victoria local por 3-1.

El Fabra se nos mostró un buen equipo aunque demasiado brusco y merecedor de su posición en el Campeonato, el Granollers por el juego desarrollado, es apto para mejorar la suya, cosa que no nos cansaremos de decir mientras se lo merezca. El juego fue de alta calidad por parte de los dos contendientes, y ligeramente superior el Granollers, por lo que el triunfo fue merecido.

Se adelantó el Fabra en el marcador. Igualando a los pocos minutos el Granollers, por lo que no llegó a cundir el nerviosismo en las filas locales y, con este empate logrado por Guirado de penalty se llegó al descanso. La segunda parte fue más efectiva por parte del Granollers y así fue como Guirado de nuevo, a los 6 m y Ortiz a los 15 establecieron el resultado definitivo.

J. C.

### LO QUE EL VIENTO SE LLEVO (3R)

Victor Fleming (Astoria-Mundial) Suponemos que todos los lectores conocerán, por lo menos de oídas, la novela de Margaret Mitchel que vimos ya hace bastantes años en las pantallas de nuestra ciudad y que se radió como serial, con gran éxito en todos los talleres de modistería y similares.

No comprendemos porque se llegó a emplear, para rodar una novela de poca calidad como esta, tal derroche de medios, técnica, fotografía e intérpretes. Este es un film en el que se nos quiere hacer pasar por amor verdadero lo que no es otra cosa que pasión vulgar de novelón del siglo pasado.

### ALASKA TIERRA DE ORO (3)

Henry Hathaway (Majestic) Ambiente de buscadores de oro en Alaska que sirve de marco al problema sentimental de dos amigos. Fotografía e interpretación correcta. Puñetazos a granal. Distras.

### MAGIA NEGRA (2)

Phil Rosen (Principal) Con este film vuelve a la pantalla Charlie Chan, el detective chino. Esta película policíaca tiene, dentro de su género muy poco interés, y no comprendemos las razones existentes para desempolvar a un personaje tan viejo.

### ... Y DESPUES DEL CUPLÉ (3)

Ernesto Arancibia (Principal) Todavía, por desgracia, no se ha acabado el cuplé. Es como las otras, o quizás peor.

### AMOR BAJO CERO (2)

Ricardo Blasco Documental de esquí en la Molina. Bastante malo. Es una comedia sin pretensiones de una trama sin originalidad ni calidad alguna, amenizada con canciones que quieren ser modernas.

### PESCANDO MILLONES (3)

Manuel Mur Oti (Majestic) Film Español de una vulgaridad grande. Chubacano. Quiere ser policíaco, cómico y un poco film de costumbres, pero no llega a ser nada de todo esto. Mal guión y aceptable interpretación.

## Semana Próxima

EL MULTIMILLONARIO (3r)

ASFALTO HUMEDO (2)

LLEGA UN PISTOLERO (3)

## PHILIPS

DISTRIBUIDOR OFICIAL:

# Martín Font

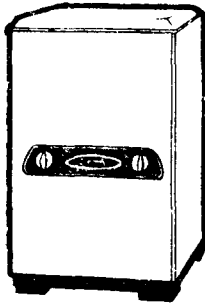
Generalísimo, 9

GRANOLLERS

Granollers - 7

# UNICA

lavadora  
equipada  
con  
inversor



Percomatic

lavadoras automáticas  
sistema bombo

Fabricadas por



Distribuidor exclusivo:

# Hogar Luz - Granollers



cada setmana, un llibre

## La literatura Catalana i el Poble

Creiem innecessari fer la presentació de Joan Triadú, autor d'aquest llibre. Tothom sap que es tracta d'un dels crítics més agut i més personal de la nostra literatura. Tothom ha pogut comprovar que és un home dotat d'un gran dinamisme i d'una intel·ligent predisposició per a judicar el nostre fenomen literari. Però, per si quedés encara algun dubte, tenim a la mà, avui, aquest llibre que ve a palesar-nos, en forma irrefutable, la seva dedicació a la crítica literària, feta amb la màxima honradesa i amb plena objectivitat. *La literatura catalana i el poble* assolí el Premi Josep Yxart 1960, la qual cosa rubrica les afirmacions anteriors.

Aquest llibre és un recull d'assaigs, dividit en tres parts i un epíleg. La primera, que porta per títol *Situacions*, és sens dubte la més punyent, la de més palpitant interès i, per això també, la que podrà ésser, més o menys, tema de discussió.

En primer lloc, Triadú ens fa algunes consideracions breus sobre els contactes entre la literatura i el món obrer a Catalunya. Ens planteja el problema de la separació que existeix entre l'obrer i l'home de lletres i les seves obres, i n'estudia les causes històriques i sociològiques, per a arribar a la conclusió que la classe mitjana i burgesia han estat, en aquests darrers cent anys, els eixos de la literatura catalana; i el teatre, el seu mitjà literari d'expressió, el més útil per a tots els estaments. Diu que l'únic remei per a evitar el divorci que realment existeix entre el poble i la literatura fora disposar d'un patrimoni universal (doblage cinematogràfic, ràdio i televisió, premsa diària i setmanaris, traduccions al dia i ben assequibles, etc.) amb el concurs d'un ensejament vast i graduat.

Els altres treballs d'aquesta primera part, tots ells molt interessants, tenen per objecte examinar altres facetes d'aquest problema tan viu i roent a casa nostra. I, així, Triadú ens parla de la novel·la catalana i els seus preocupats editors i autors; del llenguatge del narrador actual; de la llengua col·lectiva i la responsabilitat individual; de l'escriptor català i la crítica literària; de l'escriptor i el poble; i l'atmosfera teatral i el teatre català.

La segona part, titulada *Els poetes i la poesia*, no és tan extensa i recull diferents notes o assaigs relatius a Maragall, Carles Riba, J. V. Foix, Joan Sallés, Salvador Espriu i Jordi Cots, fets amb perspicàcia i escrits amb una fluïdesa de llenguatge que els fa encara més interessants i digeribles. Destaquem d'aquesta segona part, les «notes sobre el paisatge en els poetes catalans moderns»; les «reflexions sobre la poesia catalana anomenada difícil» i *poesia* 1960.

La darrera part, que és la més curta, l'autor l'ha batejada amb el nom de *Breu repertori estranger* i reuneix quatre notes sobre Robert Musil, Albert Camus, Boris Pasternak i Ionesco i Claudel, respectivament.

El llibre acaba amb tres meditacions finals: *L'actitud de servei de l'intel·lectual*; *El signe vivificant* i *Per a una reserva interior*, en les quals Triadú ens demostra, una vegada més que sent una gran preocupació per la realitat social de casa nostra, i per tant, de la nostra literatura.

També aquestes notes finals podran convertir-se en tema d'àmplia discussió. No hi fa pas res. Al contrari, això és l'interessant. Convé que hi hagi alguna veu —i la de Triadú és molt autoritzada— que sigui prou valenta per a enfrontar-se amb la realitat i dir les coses pel seu nom, sense eufemismes. Si de la discussió neix la llum, tant de bo, doncs, aquest llibre susciti fortes polèmiques. Potser llavors, entre tots,

s'arribaria a trobar la solució harmònica i definitiva que tant la nostra literatura, com el nostre poble, necessiten. I que nosaltres desitgem de tot cor

M

Fitxa del llibre. LA LITERATURA CATALANA I EL POBLE. Joan Triadú. Premi Josep Yxart 1960. Editorial Selecta (Barcelona). Volum nº 306 de la Biblioteca Selecta. 1ª edició, 1961. 208 pàgines. 60 pessetes.



### A molta gent no li agrada (i a nosaltres tampoc):

... que la solució (no sabem si definitiva) en l'assumpte del servei d'òmnibus a les estacions, hagi cristal·litzat en un «reajuste» de tarifes (en el llenguatge modern, augment de preu).

... que per les festes de Nadal es projectés una pel·lícula de les més immorals de la temporada i es fes una mica la vista grossa en l'entrada de menors.

... que els bons Reis Màgics hagin tingut la mala idea (segurament, influències de Ben-Hur) de convertir molts dels nostres infants en uns horribles i carnavalescos romans.

VOX POPULI agraeix:

... que la primera Missa de l'any que som fos celebrada, a la nostra Església Parroquial, de cara al poble (Ens agradaria, però, que se'n fessin més edicions... i més sovintejades).

... que, finalment, els múltiples aparells telefònics que es trobaven convertits en uns elements purament decoratius, s'hagin transformats en elements utilitaris i pràctics.

FURA

**CARBÓ**

Clavé. 36  
Telef. 423

**todo para su oficina**

**GRANOLLERS**

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B. 15969-1960

Gráficas Padre Kubié